

I ALLAHS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Farao – det stora tecknet i Koranen

1. Undersökning av vissa detaljer i berättelserna.
 - Det hebreiska folket i Egypten
 - Plågor över Egypten
 - Syndafloedens väg
 - Den mirakulösa delningen av havet
2. Uttågets placering i faraonernas historia.
3. Ramesses II: Förföljelsens Farao Merneptah: Uttågets Farao.
Problemet med steninskriftionen från år 5 av Merneptahs regering
4. Beskrivningar som finns i heliga skrifter om faraons död under uttåget.
5. Farao Merneptahs Mumie.

Undersökning av vissa detaljer i berättelserna.

Det hebreiska folket i Egypten.

Det är tydligen möjligt att säga att det hebreiska folket stannade i Egypten under 400 år (Genesis 15, 13) eller 430 år (Exodus 12, 40). Bortsett från Bibeln som säger att Josef, Jakobs son flyttade med sina bröder till Egypten, dvs långt efter Abraham, och Koranen som nämner att de flyttade till Egypten men inte när, har vi inget annat som belyser den här punkten.

Dagens kommentatorer, från P. Montet till Daniel-Rops, tror att Josef och hans bröders ankomst var samtidigt som flyttningen av Hyksos mot Egypten 1600 år före Kristus. Det är ingen tvekan att dessa gissningar strider mot vad som står i Bibeln (Konungab. 1, 6, 1) som placerar utvandringen från Egypten 480 år innan Salomos tempel byggdes (ca 971 före Kristus).

Detta betyder att utvandringen ägde rum ca 1450 före Kristus och ankomsten till Egypten ca 1880-1850 före Kristus. Men detta är precis när Abraham skulle ha funnits vid liv och annan information från Bibeln säger att 250 år skilde honom från Josef. Detta stycke från Bibeln, Konungab. I, är därför oacceptabelt från en kronologisk synpunkt. Bortsett från de heliga skrifterna, är det inte mycket som antyder att det hebreiska folket var i Egypten.

Dock finns det några hieroglyfiska dokument som nämner existensen i Egypten av en kategori arbetare som kallades 'Apiru, Hapiru eller Habiru som har identifierats (rätt eller fel)

som hebreerna. Men varifrån kom de? Fader de Vaux har skrivit: 'De tillhörde inte det lokala folket, de identifieras inte med någon av samhällets klasser' Under Tuthmosis III nämns de 'arbetare i stallen'.

Det är känt att Amenophis II år 1400 före Kristus tog in 3600 av dem som fångar från Kanaan. Vi vet från Bibeln att hebreerna under Ramesses II skulle bygga staden Ramesses. I egyptiska skrivningar nämns 'Apiru' igen år 1100 före Kristus och för sista gången under Ramesses II. Eftersom 'Apiru' nämns inte bara i Egypten kan det betyda hebreerna?

Det är nog klokt att komma ihåg att ordet kan ha använts för att beskriva tvångsarbetare utan någon anknytning till deras ursprung. Under Ramesses II, deltog hebreerna (enligt Bibeln) eller 'Apiru' (enligt hieroglyfiska texter) i stora verk av faraon, som tvångsarbetare. Det råder inget tvivel om att Ramesses II var den som var förtryckaren. Moses föddes i denna miljö.

Plågor över Egypten.

Med denna titel refererar Bibeln till 10 olika bestraffningar och ger många detaljer om varje plåga. Många har övernaturliga dimensioner. Koranen ger bara 5 vilka i stort sätt bara är överdrifter av naturliga fenomen; översvämning, gräshoppor, löss, grodor och blod.

Syndaflodens väg.

Ingenting av detta nämns i Koranen medan Bibeln tar upp det i detalj. Startpunkten var nog Tanis-Quantir-regionen men inga spår av resten av resvägen har hittats som kan bekräfta Bibelns berättelse.

Den mirakulösa delningen av havet.

Några kommentatorer har kommit på en förklaring som handlar om tidvatten på grund av astronomiska händelser eller seismiska vågor av en vulkanutbrott. Allt detta är ren hypotes.

Uttågets placering i faraonernas historia.

Under en lång tid har Meneptah, efterträdare till Ramesses II, ansetts som faraon vid utvandringen. Maspero, den berömda experten i egyptologi, skrev i början av seklet i 'Besökarens guide till Kairo museum' 1900 att det var Meneptah. Jag har inte kunnat hitta dokument som stöder detta men vi måste respektera åsikten hos en sådan eminent man. Under de senaste decennierna har det kommit många hypoteser om detaljer i skrifterna utan att ta upp andra aspekter.

Således kan det komma hypoteser som är överens med en aspekt av skrifterna utan att jämföra den med andra detaljer i skrifterna eller med data från historien, arkeologi, etc. En av de konstigaste hypoteserna är av J de Miceli (1960) som påstår att han har räknat ut att uttåget ägde rum den nionde april 1495 före Kristus. Han litar helt på kalkyler gjorda med hjälp av almanackor och påstår att Tuthmosis II var faraon vid utvandringen. Detta påstående tar ingen hänsyn till andra fakta i Bibeln, särskilt där staden Ramesses nämns, som utesluter någon hypotes som placerar uttåget före Ramesses tid. Detsamma gäller Daniel-Rops teori i sin bok 'Personer i Bibeln' (utg. Desclee de Brouwer, Paris, 1970).

Enligt honom var faraon vid utvandringen Amenophis II. Genom att använda faktumet att Amenophis IIs far (Tuthmosis III) var mycket nationalistisk, påstår Daniel-Rops att Amenophis II var israeliternas förföljare. Fader de Vauxs teori, att det var Ramesses II är byggd på starkare grunder i hans bok 'Israels gamla historia' (utg. J Gabalda Paris, 1971). Även om hans teori inte stämmer med den bibliska berättelsen på varje punkt, har den åtminstone fördelen av att framföra mycket viktiga bevis; konstruktionen av städerna Ramesses och Pithom som var byggda av Ramesses II och nämns i Bibelns text.

Därför är det inte möjligt att utvandringen var före Ramesses II. Enligt fader de Vaux ägde utvandringen rum under den första hälften eller mitten av Ramesses IIs tid. Han föreslår denna period för att ge Moses och hans folk tid, så att säga, att bosätta sig i Kanaan, och Merneptah (efterföljare till Ramesses II) tid att få kontroll över israels barn. Två argument mot denna teori är: a)

Bibeln säger (Exodus 2, 23) att Egyptens konung dog under tiden Moses var i Midian. Konungen av Egypten beskrivs som 'han som tvingade hebreerna att bygga städerna Ramesse och Pithom. Denna var Ramesses II. Fader de Vaux påstår att källorna till vers 23, kapitel 2 av uttåget är opålitliga. b) Mer överraskande är att fader de Vaux inte tar hänsyn till två stycken i Bibeln som hänvisar till konungens död under jakten efter Moses. Följaktligen ägde utvandringen rum i slutet av konungens regering. Således dog två av faronerna under Moses tid, en när Moses var i Midian och den andre under uttåget. Teorin om bara en faraon som framförs av fader de Vaux är otillräcklig eftersom den inte tar hänsyn till alla tillgängliga faktorer. Flera argument mot teorin följer.

Ramesses II: Förföljelsens Faraon Merneptah: Uttågets Faraon.

P Montet har fortsatt med den Alexandriska tradition som nämndes av Maspero. Den kommer mycket senare i islamisk tradition samt i den klassiska kristna traditionen (i de heliga historierna från det tidiga 1900-talet nämns definitivt att uttåget skedde under Meneptahs tid). Den teorin finns i Montets bok 'Egypten och Bibeln' (utg. Delachaux och Niestle,

Neuchatel 1959) som i synnerhet är baserad på berättelsen i Koranen. Boken om utvandringen innehåller ordet 'Ramesses' fast faraons namn inte finns med. I Bibeln är 'Ramesses' en av de städer som byggdes med tvångarbete av hebreerna. Idag är städerna en del av Tanis-Qantir området. Man är van vid namnet Ramesses idag och vet vad det betyder men man ska komma ihåg att hieroglyfernas innebörd hade tappats bort ca 300 före Kristus och att namnet Ramesses inte har bevarats någon annanstans än i Bibeln och några böcker på grekiska och latin som hade ändrat namnet något. Bibeln bär det ursprungliga namnet; det nämns fyra gånger i Moseböckerna (Genesis 47, 11; Exodus 1, 11 och 12, 37 Numeri 33, 3 och 33, 5).

Allt detta räcker för att påstå att: a) Det kan inte sägas att utvandringen kom före en 'Ramesses' blev farao (11 kungar i Egypten hade detta namn). b) Moses föddes under regeringen av den farao som byggde städerna Ramesses och Pithom dvs farao Ramesses II. c) Under tiden Moses var i Midian dog Ramesses II. Fortsättningen av Moses historia var under Merneptahs tid, alltså Ramesses IIs efterföljare. Bibeln ger andra mycket viktiga data som stöder en placering av utvandringen under dessa faraoners tid.

Det finns påståenden att Moses var 80 år gammal vid utvandringen: 'Moses var 80 år gammal och Aaron 83 år gammal när de talade med farao' (Exodus 7, 7). Bibeln säger (Exodus 2, 23) också att den farao som regerade när Moses föddes, dog när Moses var i Midian fast texten fortsätter utan att säga någonting om någon ändring av kungens namn.

Dessa två stycken innebär att åren under vilka de två faraonerna regerade måste ha varit minst 80 år. Egyptologer uppskattar att Ramesses II regerade under 67 år. För Merneptah har de inte kunnat ge perioden för hans regering eller hur och varför den slutade. Trots att de kronologiska data är oexakta, stämmer ingen annan period under det nya konungariket överens med den bibliska berättelsen i vilken två successiva regeringar (med undantag av Ramesses II och Merneptah) var lika med eller mer än 80 år.

Allt pekar på att Moses föddes i början av Ramesses IIs regering och var vid liv när Ramesses II dog efter 67 års regering. Moses blev talesman för judarna i Egypten när de förhandlade med Merneptah. Moses ledde uttåget som i sin tur ledde till Menephtahs död. Allt detta stämmer bra med vad som finns i skrifterna om Moses barndom. Teorin stämmer bra med Koranen och strider bara mot ett påstående i Bibeln, som är i Kungab. I 6, 1 (obs. denna bok är inte inkluderad i Torah). Fader de Vaux ifrågasätter de historiska data i den här delen av Gamla Testamentet som daterar Exodus i relation till konstruktionen av Salomos tempel. Att de kan ifrågasättas gör det omöjligt att behålla dem som argument mot teorin som beskrevs ovan.

Beskrivningar som finns i heliga skrifter om faraons död under uttåget.

Denna händelse markerar en viktig punkt i berättelserna i Bibeln och Koranen. Den nämns i Bibeln inte bara i Moseböckerna utan också i psalmerna. Det är mycket underligt att kristna kommentatorer fullständigt har ignorerat detta. Således hävdar fader de Vaux att uttåget ägde rum under första hälften eller mitten av Ramesses II:s regering. Hans teori tar inte hänsyn till att faraon dog under uttåget. P. Montet placerar uttåget under Merneptahs regering men säger inget om faraons död. Denna attityd är i motsats till den judiska attityden: psalm 136, vers 15 ger tack till Gud som 'kastade faraon och hans armé i havet'. Det råder inget tvivel om att faraon och hans armé omkom. Kristna kommentatorer ignorerar, avsiktligt och trots alla bevis, faraons död.

Dessutom nämner några av dem referensen i Koranen och uppmuntrar sina läsare att göra konstiga jämförelser. I en översättning av Bibeln av Bibelskolan i Jerusalem hittar vi följande om faraons död skriven av fader Couroyer (utg. Les Editions du Cerf, Paris 1968): 'Koranen hänvisar till faraons död (sura 10 verserna 90 till 92) och enligt populär tradition drunknade faraon med sin armé, något som inte nämns i Bibeln, och lever under havet där han härskar över havets män dvs. sälar.' Den verkliga betydelsen av påståendet i Koranen har inget att göra med vad denna kommentator påstår. Sura 10, verserna 90 till 92 informerar oss att Israels barn gick över havet medan faraon och hans armé jagade dem och det var bara när faraon skulle drunkna som han ropade 'Jag tror att det ej finns någon annan gud än den, som Israels barn tror på. Jag hör till de Gud undergivna.' Gud svarade: 'Ja, numera! Förut har du varit olydig och hört till ofärdstiftarna.

Idag ska vi låta dig komma upp som lik att du må vara ett tecken för dem som kommer efter dig.' Detta är allt som suran innehåller om faraons död. Koranens text uttrycker bara tydligt att faraons kropp skulle frälsas: detta är vad som är viktigt. När Koranen lämnades till människan av profeterna, var kropparna av alla faronerna, som idag anses (rätt eller fel) ha en anknytning till uttåget, redan i sina gravar i Necropolis vid Thebes på motsatt sida av Nilen från Luxor. På den tiden var ingenting känt om detta. Som Koranen säger var faraons kropp räddad. Sanningen är därför mycket långt ifrån den löjliga legend som fader Couroyer tillskriver Koranen.

Farao Merneptahs Mumie.

Merneptahs (son av Ramesses II och farao under uttåget) mumie hittades av Loret år 1898 o Thebes i Konungarnas Dal och transporterades till Kairo. I juni 1975 fick jag tillstånd av

myndigheterna att undersöka delar av faraons kropp som hittills hade varit täckta. Jag fick också fotografera. Det var uppenbart att mumien hade försämrats pga tid och människor. På mitt förslag gjordes speciella undersökningar av mumien i juni 1975.

Undersökningen av bröstkorgen gjordes av doktor Mustapha Manialawiy, samt en undersökning av buken. Således var det möjligt för oss att se och fotografera några viktiga detaljer av kroppen. Det som kan sägas efter denna undersökning är att det finns mångfaldiga skador på benstomme med breda öppningar där några kunde ha varit dödliga, men det är inte möjligt ännu att veta om de uppstod före eller efter faraons död.

Han dog förmodligen av drunkning precis som skrifterna säger eller av kraftig chock strax innan han drunknade, eller båda delar. Det är alltid önskvärt att bevara historiska kvarlevor men här har vi något extra. Det är mumien av mannen som kände Moses, motstod hans vädjan, jagade honom och förlorade livet under processen. Hans kvarlevor räddades av Guds vilja så att han är tecken för dem som kom efter, precis som det har skrivits i Koranen.